

SİMURG OKULU

DOĞUŞ

ASLIHAN KELEŞ KURTOĞLU

*Dünyayı muhteşem hâle getiren tüm çocuklara,
Uzay, İnci ve İnanç'a...*

İÇİNDEKİLER

BAŞLANGIÇ / 11
ZÜMRÜT / 15
DUVAR / 20
TOPLANTI / 25
YATAKHANE / 31
BÜYÜK SALON / 37
STADYUM / 42
CEZA / 49
AN DOSTU / 52
ÖĞRETMENLER ODASI / 56
GİZEMLİ ODA / 61
TEMPUS / 67
SARI TAKIM / 76
ORTA BAHÇE / 81
ŞAHMARAN / 88
DÖNÜŞ / 93

BAŞLANGIÇ

Eylül ayında okulların açılmasına az bir vakit kalmışken mahallede bir haber yayıldı. Mevcudu azalan okulumuz, bize yakın başka bir okulla birleştirilmişti ve yeni döneme diğer okulda başlayacaktık. Kendi binamız çok eski olduğundan bu haberi sevinçle karşıladım. Yeni okul, yeni arkadaşlar, yeni öğretmenler... Beni nelerin beklediğini bilmiyorum, için için bir heyecan duyuyordum.

Bu haberin gelmesinin üzerinden çok geçmemişti. Yine bir sabah en sevdiğim arkadaşlarım Tuğrul, Zümrüt ve Hüma'yla buluşmak üzere dışarı çıktım. Eğer hava çok sıcak değilse öğle yemeğinden sonra sitenin parkına iner, basketbol veya dokuztaş gibi oyunlar oynardık. İkimizden biri tablet getirdiyse biraz da oradaki oyunlar hakkında konuşurduk.

Sitenin bahçesine indiğimde Hüma basketbol sahasına inmiş, tek başına atışlar yapıyordu.

– Selam!

– Oooo selam! Naber?

– İyidir, at bakalım!

Biz Hüma’yla atış yaparken Zümrüt ve Tuğrul da bize katıldı. Zümrüt, biraz kaygılı görünüyordu. “Neyin var?” diye sorduğumda klasik kız cevabı olan “Yok bir şey.” ile karışlaştım ama bir şey olduğu çok belliydi. “Hadi be, söyle ne varsa.” diye ısrar etti Hüma. Zümrüt birden ellerini yüzüne kapatıp hüngür hüngür ağlamaya başladı. “Gidemem, yeni okula gidemem!” diye bağırdı. Hepimiz Zümrüt’ün bu ani çıkışına çok şaşırmıştık. “Yok be, servisle gideceğiz işte hepimiz.” diye ortamı yumuşatmaya çalıştı Tuğrul. Zümrüt, “Of ya, anlamıyorsunuz.” diyerek ağlamaya devam etti. “E, anlatsana kızım o zaman!” dediğimde ağlamaktan kızarmış ve kocaman olmuş gözleriyle bana baktı. O an biraz üzüldüm açıkçası. Yanına oturup elimi omzuna attım. “Hadi ama biz kardeş değil miyiz?” dedim.

Zümrüt, “Kardeşler birbirlerinden bir şeyler saklar mı?” diye sordu. Hüma, “Valla, ben bir şey saklamıyorum!” diyor, bir yandan da topla oynamaya devam ediyordu. İşin içinde ciddi bir konu olduğunu fark etmiştim. “Hadi susun, toplanın!” diye hepsini etrafımıza topladım. Şimdi durmuş, Zümrüt’e bakıyor, ağzından çıkacak kelimeleri merakla bekliyordum.

“Aslında size söyleyecektim ama söylemememi istediler.” dedi. “Kim, annenler mi?” diye sordu Tuğrul. “Ya, ne alakası var!” dedi Zümrüt. “Anlamayacağınızı biliyordum işte. Siz hayatınızda bir kere olsun kütüphaneye gittiniz mi ki?”

“Ay yine mi kitap okuyun diye başlayacaksın Züm!” diye ofladı Tuğrul. Elimle dürterek onu susturdum. Zümrüt’ün yeşil gözlerinden akan yaşlar dinmişti ama şimdi de dalgın dalgın uzaklara bakıyor, düşünüyor, ağzını bıçak açmıyordu.

“Ne sırmış yahu, sanki devlet sırrı...” diyerek sabırsızlandığımı anlattım. “Söyle artık!”

“Benim orada arkadaşlarım var.” dedi Zümrüt. “Ee, bizim de var, zaten tüm okul komple gidiyoruz kızım, anlamadın mı?” dedi Hüma.

“Komple gitmemiz imkânsız. Çünkü benim arkadaşlarım o binada yaşıyor.”

“Ne?” Bu soru hepimizin ağzından aynı anda fişkirircasına çıkmıştı. Sorumuzu takip eden dakikalarda kahkahalarımızı da durduramadık. Şimdi oflama sırası Zümrüt’teydi. “Böyle olacağını biliyordum işte. Size güvenilmez ki hepiniz kalın kafalısınız!” dedi ve koşarak uzaklaştı.

Dört beş gün Zümrüt’ü hiç görmedim, ailesine “Hastayım.” demişti. Aşağı inmiyordu, annesinin telefonundan

aradığımızda ise telefona gelmiyordu. Hüma, bir hata yaptığımızı yüzümüze vurdu. “Gerçekten kabalıktı yaptığımız.” dedi. “Biraz sevdiği abur cuburlardan alıp ziyaretine gidelim, bizi affeder.” Gerçekten de Zümrüt, elimizde poşet poşet abur cuburla kapısına gittiğimizde çok şaşırdı ve gülümsedi. Fark ettim ki onun gülümsemesi hepimize iyi geliyordu. “Bizi affeder misin?” dedim. “Anlattıklarımı gülmeden dinleyecekseniz olur.” dedi ve tek tek sarılarak bizi içeri aldı. Annesi Sevin teyze abur cubur poşetini hemen elimizden kaparak bize bir tabak dolusu meyve ve kendi yaptığı kekten ikram etti.

“Hadi o zaman herkes hazırsa hikâyeme başlıyorum.” dedi Zümrüt. “Ama ya korkarsanız?”

ZÜMRÜT

Sevin teyzenin aniden içeri girmesiyle hepimiz yerimizden hopladık!

– Ay noluyorsunuz çocuklar, meyve suyu getirmişt看.

– Pardon Sevin teyzecim, biraz dalmıştık da.

– Neyse, böyle güzel güzel sohbet edin. Zümrüt siz olmadan çok sıkılıyor.

Açılan kapıdan Zümrüt'ün kedisi Simba giriyordu şimdi de. Bembeyaz, pofuduk bu kedi hepimizi yumuşatmış, gergin ortam biraz gevşemişti.

– Hadi bakalım çocuklar, bir şey isterseniz seslenin ben mutfaktayım.

Sevin teyze çıkınca Zümrüt arkasından yavaşça kapıyı kapattı. Az önce anlattıklarının üzerimizdeki etkisini ölçmek ister gibi tek tek yüzümüze bakıyordu.

– Eeee? Ne düşünüyorsunuz, bir şey demeyecek misiniz?

Şimdi gülsek ayrı dert, gülmesek ayrı dertti. “Şeyy... Anlattıkların tabii biraz farklı.” dedi Hüma. “Ne bileyim, bana biraz tuhaf geldi.” dedi Tuğrul. “İzlediğimiz son sinema filminin etkisinde kalmış gibisin.” diye ekledim ben de. Sonuçta hiçbirimiz gülmedik, Zümrüt’ü ciddiye aldığımızı kanıtladık, onun da isteği buydu zaten. “Anlatacaklarıma hemen inanmanızı beklemiyorum ama isterseniz yarın siz de gelin, kendi gözünüzle görün.”

Ertesi gün kahvaltıdan sonra buluşmak üzere sözleştik. Zümrüt hepimizin eline bir kâğıt uzattı. “Eğer sizi kabul ederlerse bu kurallara uymak zorundasınız, haberiniz olsun.”

Tuğrul, Hüma ve ben ürpermiştik. Kurallar biraz enteresan görünüyordu, öncelikle ilk kuralın “Ağlamak yok!” olması, *ağlanacak ne olabilir ki* sorusunu içimizden sormamıza neden oldu. “İhmm şey Zümrüt, kuralları sen mi yazdın?” diye sordu Hüma. “Hayır Hüma, bu onların her yeni üyeye verdiği liste.”

Zümrüt’ün cevabı bizi hiç rahatlatmadı doğrusu. Aca ba ona güldüğümüz için bizimle dalga mı geçiyor, diye düşünmeden edemedim. O akşam erkenden yatağa girdim. Kendimi yarına hazırlamam gerektiğinin farkındaydım.

Kahvaltıdan sonra hâlâ fosur fosur uyuyan abimin odasına girip telefonunu yanıma aldım, bu da biraz korktuğu-

mu itiraf etmemi gerektiriyordu. Zümrüt’e yanıma telefon aldığımı söylememiştim. Cebimdeki telefonu biraz daha aşağı ittirip Zümrüt’ün arkasından Hüma ve Tuğrul’la birlikte eski okula doğru yürümeye başladım.

Çevrede kimse yoktu, öğle güneşi tam tepemizde olduğu için bu çok normaldi. “Herkes evlerinde tatilin son günlerinin tadını çıkarırken biz burada napıyoruz?” dedi Tuğrul. “Başımıza güneş geçecek resmen.”

Zümrüt, “Gelmeyi siz istediniz, istemeyen dönsün evine hadi.” dedi. Onu hiç bu kadar kaba görmemişim. Üzerinde bir gerginlik olduğu kesindi. Eski okula yaklaşmıştık, okulun bahçesine girdiğimizde tanıdık bir hava hepimizi sardı. Ne de olsa burası bizim konfor alanımızdı. Evet, eski püsküydü; bahçesi küçüktü ve kışın çok soğuk olurdu ama yıllarımız burada geçmişti. Birbirimizle burada kaynaşmış, dost olmuştuk.

Okula başladığım ilk gün geldi aklıma, belli belirsiz anılar arasında annemin elini bırakışım ve Tuğrul’la beraber sınıfa çıkmamız... Zümrüt bahçede düşüp bacağını kırduğında öğle arası onu eve kadar götürmemiz ve kırığı komşumuz İsa amcanın fark etmesi. Zümrüt, o gün nasıl da güçlü davranmış, hiç ağlamamıştı. Kırık olduğuna inanmamıştık başta. O, gerçekten dayanaklı bir kızdı. Şimdi önden yürüyen bu cesur hâllerine bakıyor ve onu ne ka-